

Név: Ifj. Püsök Miklós

Született: 1933. március 18.

Születési hely: Diósad

Állampolgárság: Román

Nemzetiség: Magyar

Vallás: Református

Családi állapot: Nős

Gyermek: –

Foglalkozás: Kántor (betegnyugdíjas)

Ítélet: 7 év

...18-án éjjel tartóztattak le mind a kettőnket. Hét szekus volt jelen, akik feldúlták egész házunkat, elvitték az evangéliumi könyveimet és a Bibliát...

1974-től vagyok betegnyugdíjas. Egészségemet főleg a börtönben töltött évek rongálták meg, szem- és ideggyengeség. Jelenleg Zilahon lakunk.

1953 januárjában fogadtam el az Úr Jézust személyes Megváltómnak a református egyház keretén belül. Ekkor 20 éves voltam. Egy drága testvérem ezzel az Igével indított az új életbe: „Valaki az eke szarvára veti a kezét, és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára.” (Lk 9,62) Eljött az ideje a katonaság letöltésének. 1953 októberében bevonultam. Itt a nagy téli hideg miatt megbetegedett a tüdőm. Közel voltam az elköltözéshez. Isten megvigasztalt Igéjével: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem.” (Jn 14,1) Hét hónap után hazaengedtek mint katonaságra alkalmatlant. A három évi kényszerpihenés alatt Isten felkészített egy nagyobb iskolára, ami bekövetkezett 1958-ban.

1958. március 18-án, születésem napján volt az esküvőm. Esküvői Igém: „Szomorkodhatik-é a násznép, amíg velök van a vőlegény?” (Mt 9,15) Három hónapja éltünk együtt drága párommal, amikor június 18-án letartóztattak. Pár nappal előtte arról az Igéről szolgáltam: „Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tüztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek.” (1Pt 4,12) Ekkor végeztem be a kántortanfolyamot, amiből már nem tudtam levizsgázni.

Kőműves munkát végeztem édesapámmal együtt. 18-án éjjel tartóztattak le mind a kettőnket. Hét szekus volt jelen, akik feldúlták egész házunkat, elvitték az evangéliumi könyveimet és a Bibliát. Egy későbbi időpontban elvitték még borjúmat és két öltönyruhámot is.

Letartóztatásunk után azonnal Kolozsvárra vittek. Itt elkészítették az iratokat a személyi adatainkkal, és másnap

kezdődött a kihallgatás. A kérdések arra irányultak, hogy valljam be: tagja vagyok-e a Bethánia nevű szervezetnek, mely a párt politikai és kulturális tevékenységének ellene van. A válaszban kifejtettem, hogy én nem tudok semmi Bethánia szervezetről, de vallom, hogy amint Mária és Márta Bethániában befogadta Jézust, én is így fogadtam be szívembe és mint ők, én is szeretném szolgálni Öt. Három és fél hónapon próbálták megtudni politikai nézetemet durva szavakkal és korbáccsal, de én kijelentettem, hogy nem akarok semmi másról tudni, csak Jézusról, mint megfeszítettéről. A legutolsó és legdurvább kihallgatáson arra akartak rávenni, hogy otthon imádkozzam és menjek a templomba, csak ne beszéljek erről másoknak. Válaszomban hivatkoztam az egy talentumos szolgára, aki elásta azt. Én nem akarok ilyen lenni. Nagy örömmel mentem vissza a cellába, ahol csak egyedül voltam. Itt elkezdtem énekelni a „*Gecsemáné kertből a Golgotára fel...*” kezdetű éneket. Ez nagy erőt jelentett a mellettem levő cellában, édesapámnak.

A bírósági tárgyalás reggelén ezt az Igét adta a Szentlélek szívembe: „Atyám! ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint Te.” (Mt 26,39) A bírósági tárgyaláson a fő vád az volt, hogy mindnyájan az uralkodó pártrendszer ellen vagyunk. A bíróság emiatt engem is bűnösnek nyilvánított, és hét év szabadságvesztésre ítélt, jogvesztésre és teljes vagyonekbezársra. Az ítélet indoklását nem fogadtam el, de a hét év börtönbüntetést örömmel vállaltam Jézusért: „Mert néktek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higgyetek Őbenne, hanem hogy szenvedjete is Őérette.” (Fil 1,29) Bár hozzátartozóink ott voltak a tárgyaláson, elbúcsúzni mégsem lehetett tőlük.

A tárgyalás után Szamosújvárra vittek, ahol már többen voltunk egy cellában. Itt találkoztam Porcsalmi József és Balogh Béla testvéreimmel, édesapámmal és más ismeretlenekkel is. Nagy volt a zsúfoltság, kettő-háromnak volt

ágya. A koszt gyenge volt. Napi 10 dkg kenyér és víz, ami-
ben csak egy krumpli vagy paszuly úszkált. Délben kenyér
helyett egy kocka puliszka. Nagy szigorúság volt. Nappal
csak egy padon lehetett ülni, aki az ágyra ült vagy ki akart
lesni az ablaknyíláson, kivitték és jól elverték. Ha az Igét –
amit a Szentlélek által kaptunk – megpróbáltuk egymásnak
elmondani, ezért szintén verés járt, mondván, hogy ez nem
templom. De számunkra ez is templommá vált a Jézus je-
lenléte által. Itt nyolc hónapot töltöttem. Majd 1959. május
25-én kivitték munkára a Duna-deltába. Több munkatábor-
ban voltam, ahol édesapámmal ismét összetalálkoztam,
1961-ben. De nem csak vele, hanem Szőke Lászlóval,
Nagy Jenővel, Kis Sándorral, Balogh Bélával is. Nagy
öröm volt, hogy ismét együtt lehetünk, bár nagy volt a szí-
gorúság és 200-300-an laktunk egy nádból készült barakk-
ban, amelynek kátránypapír volt a teteje. Itt is sokszor nagy
árat kellett fizetni az egymással való elcsendesedésért. Bár
nem volt Bibliánk, de egymás hite által sokat épültünk. A
betegségemben tanult ígerések és énekek nagy áldást jelen-
tettek számomra, és a többieknek is. Volt aki papírdara-
bokból noteszt készített, amibe beírta a hallott Igét és a
szalmazsákban rejtegette.

Az elkeseredés ellen drága vigasz volt az esküvői Igém:
„Szomorkodhatik-é a násznép, amíg velök van a vőle-
gény?” Mert a vőlegény itt is velem volt. Többször voltam
végelgyengülésben, ezért egyik helyről a másikra szállítot-
tak, de ezeken a helyeken is egyforma nehéz volt. A hely-
változtatásnak az volt az áldása, hogy több testvérrel talál-
kozhattam, akikkel együtt imádkoztunk és úrvacsorát is
vettünk.

Egymástól nyelveket is tanultunk. Én a románt tanul-
tam, úgy, hogy a szavakat szappanba véstük pálcával. Volt
aki megtanult németül is.

Sok fogolytársunk valóban rendszerellenes viselkedésé-
ért volt elzárva. Ezek között sok volt a zúgolódó, különösen
az ennivaló miatt. Tülekedtek amikor egy kis ételtöbbletet
kaptunk, vagy a krumpli tisztításakor jelentkeztek, hogy
egy kis nyers krumplit egyenek. Ezek között voltak besúgók

is, akik a nagyobb adag ennivalóért árulkodtak rólunk. A Példabeszédek szerint egy falat kenyérért is vétkezik az ember.

Nagyon sok fogolytársamnak fogékonnyá vált a szíve a megpróbáltatásban. Ez volt a legnagyobb öröm, amikor az Úr Jézusról bizonyosságot tehettem nekik.

Az őrszemélyzet viselkedése mindenhol kegyetlen volt. Gyakori gyengeségem miatt ezt én nagyon megtapasztaltam. Például éjszaka felköltöttek, kivittek, levetkeztettek és végigtapogattak.

1963-ban a rossz víztől sárgaságot kaptunk. Édesapámmal együtt elkülönítettek a többiektől. Innen édesapámat hazaengedték, engem pedig még másfél évig vittek egyik helyről a másikra: Galați, Jilava és Szamosújvár. Különösen a jilvai bunkerbörtön volt nagyon nehéz. Szamosújvár volt az utolsó állomás, ahonnan 1964. június 22-én szabadultam, a 3368/1964 számú rendelet alapján. (Ez volt az elbocsátó lapon feltüntetve.)

Felmérhetetlen áldásokban részesültem a Krisztusban való elcsendesedés által, mert minden körülmények között az Igéből kaptam az erőt. Volt idő, amikor nem volt fejemet hova lehajtanom. Ez az Ige jutott eszembe: „A rókáknak barlangjuk van, az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs fejét hová lehajtania.” (Lk 9,58) Így fohászkoztam: „Köszönöm, Uram, hogy osztozhatom a te sor-sodban!”

A veszteségekkel úgy vagyok, hogy – bár egészségem megromlott, de – él bennem az az Ige, amit az Úr Jézus mondott: Nincs senki, aki elhagyta volna apját, anyját, nőtestvérét, fiútestvérét, szántóföldjét vagy házát vagy még az egészségét is, aki ne kapna százannyit helyébe, üldöztetéssel és örökléttel egybe.